

El delicte de parlar dels arbres

En **Pau Vallvé** ha fet un nou disc, *De bosc* (Amniòtic, 2012). A la nota de premsa explica que ha volgut donar més pes a les lletres i que a les cançons "hi ha una clara referència a l'època que estem vivint, no només en el pla polític i de crisi, sinó a les conseqüències anímiques de tot plegat". **La Brigada** està a punt de publicar un nou treball, *Incerta glòria* (The Indian Runners, 2012), on aborda la complexitat d'una generació immersa en la crisi i escriu cançons com "Quin país", on el protagonista és una víctima de "la ressaca dels noranta". Acaben dient: "I així anem enterrant/ tot l'estat del benestar./ Concepte decadent/ com ?Imperi' i ?Occident"". **Mine!** van editar fa unes setmanes el seu nou CD, *La fi del món* (Música Global, 2012), on es dibuixa un present apocalíptic. En una entrevista que publicarà l'*Enderrock* de desembre afirmen: "A l'hora de fer cançons sempre descrius el que sents, i si estem vivint moments difícils és inevitable que això s'hi reflecteixi. Hem emprat la tensió, la incomoditat i la por que ens provoquen els temps actuals per mirar d'anar cap a una banda on no havíem anat mai".

Són tres exemples de grups de pop musicalment molt diferents que gairebé mai no havien destacat per fer explícit cap mena de compromís polític o social a les seves cançons. En els seus últims treballs, en canvi, amb més o menys discreció, han decidit fer el pas i prendre partit. No són els únics. La crisi econòmica provoca estralls i el que està passant és massa greu. No tenia sentit, doncs, que una escena pop que ha afirmat del dret i del revés que la seva font d'inspiració és la quotidianitat i el dia a dia donés l'esquena a realitats sagnants que són a l'ordre del dia de moltes famílies. Quedar-se al marge del que està passant només pot denotar manca de sensibilitat, miopia aguda... O una altra presa de posició, però en el sentit contrari: a les files dels qui creuen que tot ha de seguir tal com està ara. La lamentable cançó "Som Catalunya", que dibuixa una mena de país de les meravelles inexistent -"Una terra d'oportunitats/ on els teus somnis es faran realitat"- , és un dels exemples més flagrants que hem sentit darrerament en defensa de l'*establishment*. Apologia de la violència, al capdavant.

El món anglosaxó té una llarga i dilatada tradició de bandes que han pres partit. De **Billy Bragg** a **Pulp**, dels mateixos **Beatles** a gegants com **U2**, el pop ha estat impregnat de compromís polític. Era absurd, doncs, que la nostra escena pop fos una reproducció de l'oasi. Per acció o per omissió, un artista sempre acaba prenent partit. Aquest compromís es pot explicitar de moltes maneres, i no necessàriament amb les lletres: també a l'hora d'emprar formes musicals transgressores, o treballant al marge de les grans empreses de l'espectacle i apostant per projectes que aportin valor afegit cultural. Això no vol dir que editar amb una independent ens converteixi automàticament en revolucionaris: hi ha grups *?indies* molt de dretes i artistes molt *?radicals* estèticament conservadors. En tot cas, una conclusió és que, a hores d'ara, pretendre estar per damunt del bé i del mal no només és de tramposos: és ridícul. No cola. No pas amb un 25% d'atur, tres milions de pobres als Països Catalans i sent líders en matèria de desnonaments. És necessari un nou relat per a la música pop catalana, que no ens expliqui el país de les meravelles, sinó la Catalunya de veritat. El poeta David Caño recuperava fa uns dies a Twitter una frase de Bertolt Brecht que ens va com anell al dit: "Quin temps, el nostre! Parlar d'arbres suposa un delicte, suposa callar sobre tants crims".